

Petra Martišková

O Rozárce
Čarodějné
a
zlobivém
Pepíkovi

Marie Nováčková

bamb**oo**k®

Petra Martišková

O Rozárce
Čarodějné
a
zlobivém
Pepíkovi

Marie Nováčková

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Petra Martišková

O Rozárce Čarodějně a zlobivém Pepíkovi

Vydalo nakladatelství Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 7685. publikaci

Ilustrace Marie Nováčková
Odpovědná redaktorka Jana Červená
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 64
Vydání 1., 2020

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2020
Cover Illustration © Marie Nováčková

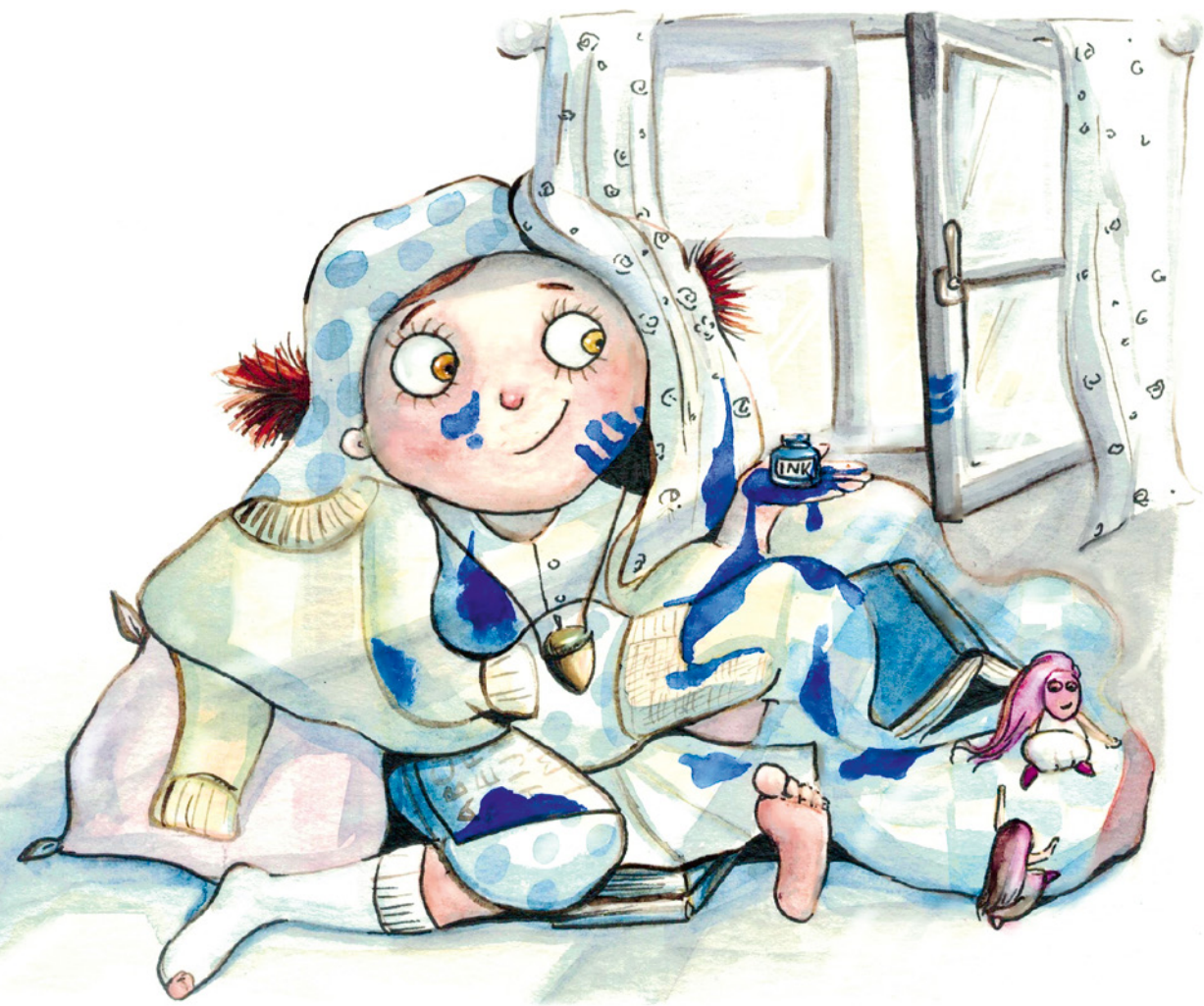
ISBN 978-80-271-1670-6 (pdf)
ISBN 978-80-271-1380-4 (print)

Obsah

Předmluva	7
To jsem já, Rozárka	9
V lidské škole	12
Protivný Pepík	15
Nechci do školy!	19
Ta poslední	22
Kouzelný tělocvik	24
Po škole	28
Nové kamarádky	32
Záškodník	35
Podzimní zoo	38
Kdo to udělal?	42
Vyšetřování	46
Past na lumpa	48
Trest	51
Tajemství	54
Kdo jinému jámu kopá... ..	58
Ahoj příští rok!	60

Předmluva

Malá čarodějnice Rozárka se stěhuje do města, i když se jí vůbec nechce. V lese musí nechat všechny své kamarády. A co víc? Čeká na ni úplně nová škola. Už se nebude učit kouzla, míchat lektvary a poznávat les, ale číst, psát, počítat a taky cvičit na tělocviku. Rozárka totiž nastupuje do školy lidské. Ze začátku to pro ni není vůbec jednoduché, nikdo se s ní moc nebaví a zvláště Pepík ji pěkně zlobí. Když ale dojde ve třídě k záhadě, všechno se mění. Podaří se Rozárce a jejím novým kamarádům vypátrat záškodníka?

To jsem já, Rozárka

Bum a prásk. Bum a bum a prásk. Z nového pokojíku malé čarodějnice Rozárky se ozýval pěkný rámus.

„Co tam ta holka zase vyvádí?“ mračil se tatínek čaroděj. „Rozárko?“ zavolal na ni.

Místo odpovědi se ale ozvala jen další rána. Tatínek leknutím nadskočil. Raději se šel podívat, co se tam děje. Otevřel dveře do pokoje a vykulil oči.

„Šmankote, Rozárko, co se stalo?“

„Kde?“ ozvalo se z hromady pod oknem.

„Kde?“ zopakoval tatínek rozzlobeně. „Copak ty to nevidíš?“

„Nevidím,“ křikla na něj ta hromada harampádí.

„Rozárko, hned vylez!“ nařídil jí tatínek.

V kupě u okna něco zafunělo. Pak to škytlo, a nakonec se zasmálo. Hromada se celá zakymácela. Ozvalo se bum a prásk a konečně se objevila culíkatá hlava.

Tatínek se vylekal.

„Kdo jsi? A kde je moje dcera?“ zaburácel.

„Ale tati, to jsem přece já, Rozárka,“ řekla culíkatá hlava. A aby ji tatínek lépe poznal, zamrkala na něj.

„Ale... kdy... jak... co...,“ koktal tatínek. Nemohl uvěřit, že ta ušmudlaná osoba před ním je jeho malá holčička. Byla celá špinavá. Tváře samou šmouhu. Culičky rozcuchané, a dokonce ztratila jednu sponku. Navíc měla ve vlasech nějaké smetí. Na bílých šatičkách svítil obří flek od inkoustu. A z punčoch se klubal ven palec.

„Rozálie Vilemíno Čarodějná!“ rozkřikl se tatínek. Malá čarodějnice věděla, že je zle. Vždycky, když jí tatínek řekl celým jménem, bylo zle.

„Tatínku, nezlob se,“ zaprosila Rozárka. „Chystala jsem si jen věci na zítra. Musím přece v nové škole dobře vypadat.“

„Chystala sis věci?“ nechápal tatínek. „Jaké?“

„Tašku, penál, bačkory,“ vypočítávala Rozárka, a přitom všechno tatínkovi ukazovala. Ten se nestačil divit.

Místo aktovky si malá čarodějnice připravila velký košík. Ozdobila ho barevnými mašlemi. Dovnitř strčila penál z dubové kůry. A bačkory, co jí koupila maminka, celé pomalovala a polepila listím a šiškami.

„Ale v lidské škole tohle mít nemůžeš,“ řekl tatínek. Rozárka se zamračila.

„Však já taky do žádné lidské školy nechci,“ nafoukla tváře malá čarodějnice.

„Ale půjdeš!“ řekl přísně tatínek. „A uklid' všechny věci na své místo!“ nařídil jí a bouchl za sebou dveřmi.

Rozárka se zamračila.

„A zrovna neuklidím,“ zamumlala si pro sebe. Jenže rozzlobit tatínka čaroděje se jí taky nechtělo. Takže se nakonec do úklidu přece jen pustila. Trvalo jí to až do večera, ale pokojík měla zase hezky čistý. Nikde se neválelo jediné smítko. Rozárka byla tak unavená, že úplně zapomněla na to, že jí zítra čeká velký den. První den v nové škole!

V lidské škole

„Rozárko, vstávej, ty lenochu!“ volala maminka. Ale malé čarodějnici se z vyhrátého pelíšku nechtělo. Přetáhla si peřinu přes hlavu a dál hlasitě chrápala.

„Copak chceš přijít hned první den pozdě?“ nedala se maminka. Stáhla z Rozárky peřinu a otevřela okno. Do pokojíku zasvítilo sluníčko a polechtalo malou čarodějnici na tváři.

„Copak můžu přijít pozdě?“ zamumlala Rozárka.
„Vždyt bydlíme ve škole.“

A měla pravdu.

Tatínek už si dlouho stěžoval, že čarodějné řemeslo tolik nevynáší.

„Co si jenom počneme?“ lamentovala často maminka. Proto byli oba moc rádi, když tatínek dostal nabídku na práci školníka. A s ní i úplně nový byt. Rozárka se musela rozloučit se svými kamarády. S vílami, hejkaly i vodníky. S lesem i domečkem ve vykotlaném dubu. Stěhovali se do města. Přímo do školy.

„Rozárko, koukej vylézt z té postele!“ Maminka už se začínala zlobit.

Rozárce se vstávat nechtělo. Moc ráda dlouho spala. Ale také se bála. Doted' chodila do školy v lese. Učila se kouzlit, míchat lektvary a poznávat les. Teď ji čekala lidská škola. Bude se učit číst, psát a počítat. A nesmí zapomenout na tělocvik. Toho se bála asi úplně nejvíc. Běhání jí nikdy moc nešlo. Kotoul neuměla a míč byl moc kulatý, aby ho dokázala chytit. V lese měla kamarády. Tady se jí určitě budou všichni smát.

„Mami, maminko, já do školy nechci,“ zaprosila.

„Přece by ses nebála. Taková velká holka.“ Maminka ji pohladila po vláskách. „Určitě se ti tam bude líbit,“ slíbila jí.

Rozárka jí moc nevěřila, ale z postele s brbláním vylezla. Oblékla si barevné šaty. Maminka jí zapletla dva dlouhé copy a ozdobila je mašlemi. Na záda jí dala hezkou aktovku a do ruky kornout plný dobrot.

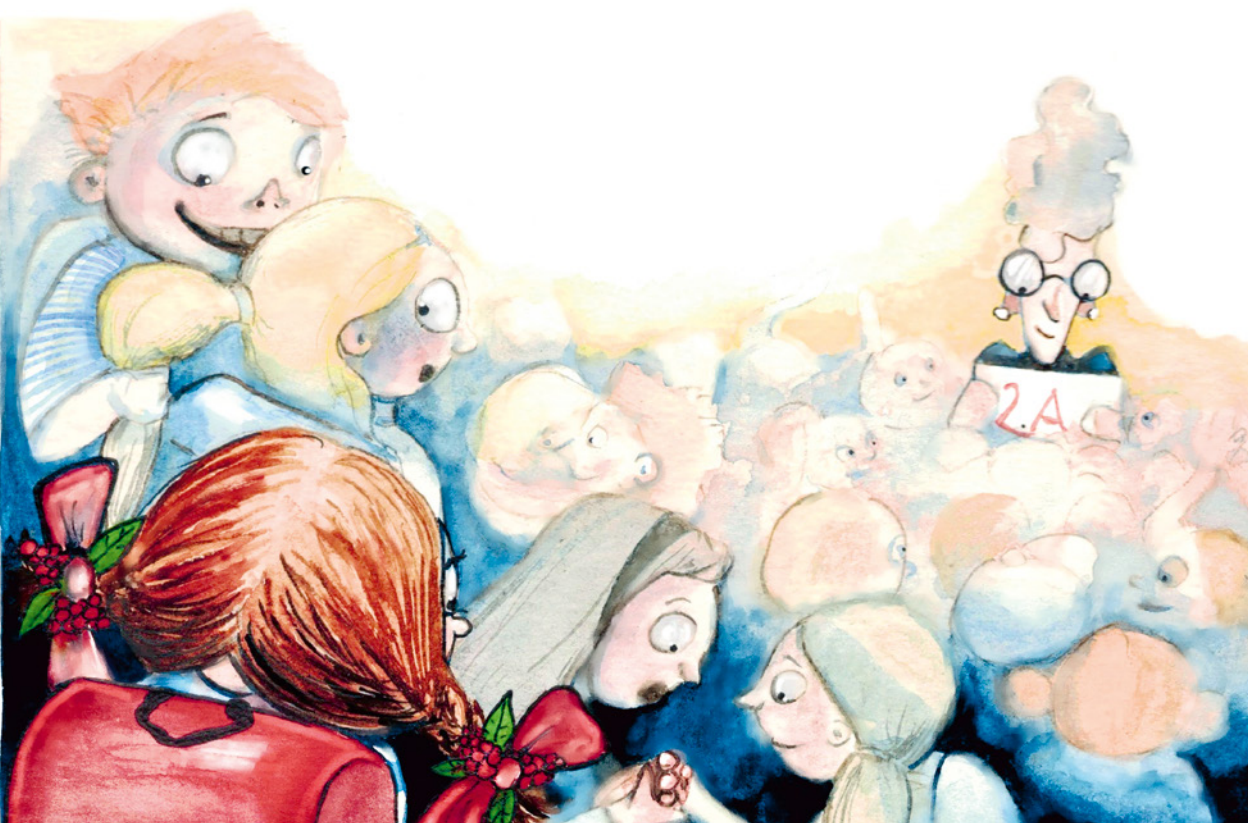
„Bude to legrace,“ usmála se maminka a vlepila Rozárce pusku.

Rozárka se zhluboka nadechla a vzala za kliku. Je přece čarodějnice. Nebude se bát nějakých lidských dětí. Když budou zlé, tak jim přičaruje oslí uši a bude.

Ten nápad se jí líbil. Do svého prvního dne v lidské škole vykročila s úsměvem.

Protivný Pepík

Před školou se tlačil houf dětí s taškami na zádech. Vystrašení prvňáčci stáli hned vpředu a za nimi pyšní rodiče. Pak tu byla hromada starších dětí, které se smály a navzájem poštuchovaly. Ze všech stran se ozýval hlahol a veselý smích. Na schodech před školou stály paní učitelky. Každá měla v ruce čtvrtku a na ní napsanou třídu. Jenže byly tak daleko, že Rozárka na nápisy pořádně neviděla.

Jako první odešli třetíci, čtvrtáci a pátáci. Pak byli na řadě druháci. Tam patřila i Rozárka. Natahovala krk, aby viděla na paní učitelky, které k sobě volaly své žáčky.

„Ládík Adam!“ vykřikla jedna paní učitelka.

„Terezka Lichá,“ přidala se druhá.

První paní učitelka byla starší a měla moc pěkné šaty. Květované a dlouhé. A taky světlé vlasy, na nose brýle a milý úsměv. Druhá byla mladá a moc hezká, ale Rozárce se zdála přísná. Přála si, aby její jméno zavolala ta květovaná paní učitelka.

„Hele, odkud ty jsi, že tě neznám?“ strčil někdo do Rozárky.

Otočila se. Vedle ní stál kluk se zrzavými vlasy. Nos měl celý posetý pihami. Šklebil se na ni a prohlížel si ji od hlavy až k patě. Rozárce se vůbec nelíbil. Neodpověděla a otočila se k němu zády.

„Neumíš mluvit?“ obořil se na ni kluk a strčil do ní. Rozárka něco takového nečekala a samým leknutím upustila kornout. Všechny bonbony a čokoládky se jí rozsypaly k nohám.

„Ty jsi ale!“ zlobila se. Rychle si sedla na bobek a začala dobroty sbírat.

Kluk se jí klidně smál.

A do toho všeho konečně uslyšela své jméno.

„Rozárka Čarodějná!“

„Tady!“ zavolala, ale nikdo ji v tom mumraji neslyšel.

„Je tady Rozárka?“ zavolala paní učitelka ještě hlasitěji.

„Tady, tady jsem!“ křičela Rozárka ze všech sil.

„Tak Rozárka asi přijde později,“ uslyšela říkat paní učitelku.

Když se jí konečně podařilo posbírat všechny sladkosti, paní učitelky už si odváděly své žáky do tříd. Rozárka ale nevěděla, za kterou z nich má jít.

Na chodbě zůstala stát mezi třídami. Na prvních dveřích stálo 2. A a na druhých 2. B. Nejrady by se rozbrečela. Ale to by se nesměl objevit zase ten protivný zrzavý kluk.

„Jé, ty bulíš?“ posmíval se jí.

„Trhni si nohou,“ utrhla se na něj Rozárka a rychle si utřela oči. „Kvůli tobě si paní učitelka myslí, že jsem přišla hned první den pozdě.“

„To je toho,“ smál se jí kluk. „Však se sem ještě nechodíš.“

„Pepíku! Jak to, že nejsi v lavici?“ Ze třídy s cedulkou 2. A vykoukla květovaná paní učitelka a přísně se na ně podívala. „A ty musíš být Rozárka.“

Rozárka horlivě kývala hlavičkou a široce se na paní učitelku usmála.

„Tak honem pojď. Máš to nejbliž a přijdeš poslední,“ kroutila paní učitelka hlavou.

Rozárce to bylo líto, za všechno přece mohl ten protivný kluk. Pepík se k ní otočil a udělal na ni dlouhý nos. Rozárka by mu nejrady přičarovala takový nos, že by si z ní už nikdy legraci nedělal. Ale slíbila mamince, že nikomu neprozradí, že je čarodějnice...

Nechci do školy!

Odpoledne přivítala maminka Rozárku s úsměvem na tváři.

„Tak jaký byl první školní den?“

„Pěkně blbej,“ mračila se Rozárka.

„No Rozárko, jak to mluvíš?“ zlobila se maminka.

„Pěkně blbý,“ opravila se malá čarodějnice a našťvaně hodila školní taškou do kouta.

„Našla sis nějaké nové kamarády?“ vyzvídala maminka.

„Pche,“ ušklíbla se Rozárka. „Nenašla.“

„Proč?“ nechápala maminka.

„Protože všichni spolu už dávno kamarádi, jenom já ve škole nikoho neznám.“

Maminka pohládila Rozárku po vlasech. „To nevadí. Však se s nimi také skamarádíš, uvidíš.“

„Nikdy,“ dupla vztekle nohou Rozárka. „Jeden kluk, jmenuje se Pepík, do mě schválně strkal. A ta holka, co s ní sedím, je taky pěkně protivná.“

Rozárka sepjala ručičky a zaprosila: „Maminko, prosím tě, já nechci chodit do školy.“

„Ale jdi ty, taková velká holka. Každý musí chodit do školy.“

„Tak já budu chodit do školy v lese. S ostatními čarodějkami,“ nedala se Rozárka, ale maminka jen zavrtěla hlavou.

„Je mi líto, Rozárko, ale do školy v lese chodit nemůžeš. Je to moc daleko. A jak bys to dělala v zimě?“ snažila se vysvětlovat maminka. Rozárce se to ale ani za mák nelíbilo.

„Radši se budu brodit závějí, než abych šla zpátky do téhle pitomé školy.“

„Rozárko!“ okřikla ji maminka.